

Medium Robbert na zes dagen cel:

De tranen biggelen over zijn wangen als hij het erover heeft. Zes dagen cel laat niemand onberoerd.

Zelfs niet iemand die al zoveel te verduren heeft gehad als medium Robbert van den Broeke. De weken na zijn vrijlating is er weer veel over hem gezegd en geschreven. Zelf hield hij telkens zijn mond. Bewust! Nu, voor ParaVisie, vertelt hij eenmalig zijn verhaal: "Mijn vertrouwen in het Nederlandse rechtssysteem ben ik volledig kwijt."

TEKST EN FOTO: NIELS BRUMMELMAN

'Ik kom terug... Hoe dan ook!'

We ontvangen Robbert van den Broeke en zijn goede vriend Roy Boschman in het nieuwe onderkomen van ParaVisie, het voormalige TROS-gebouw aan de Lage Naarderweg te Hilversum. Robbert oogt op zijn gemak. En dat valt op, het is immers niet niks wat hem nog maar nauwelijks drie weken geleden overkomen is. Nadat hij door een flinke politiemacht uit zijn huis is gehaald, wordt hij zes dagen lang vastgehouden en genadeloos verhoord over dreig- en haatmails die uit zijn naam zouden zijn verstuurd. Om eenmaal veilig thuis geconfronteerd te worden met het feit dat zijn arrestatie landelijk nieuws is. Houdt de jacht dan nooit op, zo vraagt hij zich wanhopig af. Robbert besluit zich stil te houden en niet te reageren op alle speculaties en interviewverzoeken. Hij is moe en moet bijkomen. Bovendien hangt hem mogelijk een rechtszaak boven het hoofd. Via de bevriende parapsycholoog Richard Krebber (www.paranormaal-praktijk.nl) krijgt ParaVisie het voor elkaar om Robbert één keer zijn kant van het verhaal te laten doen. Dat verhaal lees je hier.

Robbert, je bent op woensdag 6 januari gearresteerd. Maar dit verhaal begint eigenlijk al veel eerder hè?

“Dat klopt. Ongeveer drie jaar geleden las ik op internet dat ik mailtjes zou hebben verstuurd met vervelende verwensingen. Eerst dacht ik aan laster, maar toen bleken die mailtjes daadwerkelijk in mijn mailbox bij mijn verzonden items te staan. Heel raar. Stan, een andere goede vriend van me, suggereerde toen als eerste dat er weleens sprake kon zijn van een hacker. Ik begon ’m wel een beetje te knijpen, want de mailtjes met nare inhoud bleven maar verstuurd worden. Voornamelijk naar lieden van de *Stichting Skepsis*. Het klonk logisch: een verongelijkte Robbert neemt wraak op de sceptici die zijn paranormale gaven ontkennen. Alleen: ik wist van niets.”

Wat deden jullie om de ellende te stoppen?

“Laat ik vooropstellen: de vuiligheid die uit mijn naam verzonden is, verdient niemand. Het is van het allerlaagste allooi. Echt, je krijgt het niet bij elkaar verzonden. Zó gemeen en smerig. Daarom hebben we al in het beginstadium slachtoffers gevraagd en geadviseerd mijn mailadres te blokkeren, zodat ze die rotzooi niet meer binnen zouden krijgen. Bovendien hebben we herhaaldelijk de computer opgeschoond, andere wachtwoorden en gebruiksnamen genomen en zelfs andere laptops gekocht. Soms was het dan even rustig, maar telkens keerde de hacker weer terug. Computerexpert Jeroen Ghijs ontdekte op mijn computer een keylogger, een programma waarmee hackers bijvoorbeeld wachtwoorden kunnen stelen. Hij verwijderde het programma en even dacht ik dat aan alle narigheid een einde was gekomen. Totdat na vier dagen de haatmails weer verzonden werden. Ik dacht dat ik gek werd. Maar

tegelijktijd werd ik er ook strijdlustig van. Ik wilde de hacker niet zijn zin geven en al mijn internettoepassingen, zoals facebook, website en mijn mailbox, uit de lucht halen. Achteraf heb ik spijt van mijn vasthoudendheid, want het werd allemaal nog veel erger. Er ontstond een heel netwerk van mensen die via mails en sms’jes tegen elkaar werden opgezet. Er raakten vrienden, sympathisanten, criticasters, journalisten en BN’ers bij betrokken. De haat leek zich als een olievlek te verspreiden. Totaal *out of control*.”

Heb je zelf ook aangifte gedaan bij de politie?

“Tot drie keer toe ben ik bij de politie geweest om melding te maken van het feit dat ik gehackt werd. Met de vraag of de digitale recherche erop gezet kon worden. Drie keer nul op het rekest. Daar was de zaak niet groot genoeg voor, zo werd ons verteld. Maar het zat me totaal niet lekker. Een laatste keer ben ik met Roy al het verzamelde bewijsmateriaal langs komen brengen, inclusief de mails die verzonden waren terwijl ik aantoonbaar een lezing voor honderd man stond te geven. Ze wilden er niets mee. Ik moest me vooral geen zorgen maken. ‘Gearresteerd word je niet zomaar in Nederland’. Ik hoor het ze nog zeggen.”

Zes dagen later was het toch zover...

“Nou. En hoe! Stan was die avond bij me geweest, we hadden frietjes gegeten. Hij was al even de deur uit, toen ik in onderbroek en t-shirt op het punt stond onder de wol te kruipen. Ineens een enorm gebonk op de deur. Het werd luider en luider. De eerste gedachte die door mijn hoofd schoot was: iemand die denkt dat ik die rotzooi verstuur, komt wraak op me nemen. Ik zag de splinters van de deur vliegen en raakte in paniek. Mijn overlevingsinstinct nam het over: wegwezen! Ik probeerde het achterraam te forceren om van het balkon te springen. Misschien zou ik een been breken, altijd beter dan afgemaakt te worden door een door woede verblinde psychopaat. Maar het was te laat. Ik hoorde de deur openklappen. ‘Nou is het afgelopen’, dacht ik. Maar meteen daarop klonk het knoerthard in huis: ‘Politie!’ Ineens stonden ze met elf man om me heen. ‘U bent aangehouden op verdenking van bedreiging. Begrepen?’ Daar stond ik dan, geboeid, in mijn eigen huis. Compleet overrompeld, doodsbenaauwd. Je kunt geen kant op, ik voelde me vernederd tot op het bot. Je wordt als één of andere moordenaar of levensgevaarlijke terrorist afgevoerd en in de gereedstaande auto geduwd. Ik maakte me nog druk of de hele buurt stond te kijken. Vervolgens ging het met een noodvaart richting Amsterdam. Eenmaal aangekomen op het politiebureau moest mijn riem af, werden de veters uit mijn schoenen gehaald en moest ik al mijn bezittingen afgeven. Er werden vingerafdrukken afgenomen en foto’s van me gemaakt. Een politieagente voegde me goedbedoeld toe: ‘Onthoud: u bent hier voor het onderzoek.’ ▶

Voor waarheidsvinding.' Ergens wilde ik daar ook op hopen, dat ze eindelijk de waarheid zouden ontdekken. De hacker zouden ontmaskeren, zodat de nachtmerrie zou eindigen. Maar die hoop werd al heel snel de bodem ingeslagen. Mijn hoop bleek ijdele hoop. Het enige waar de politie op uit leek, was een bekentenis van mijn kant."

Kun je dat eens toelichten Robbert?

"Het was duidelijk dat de politie mijn versie van het verhaal niet geloofde en overtuigd was van mijn schuld. Gelukkig kreeg ik een heel goede advocaat toegewezen, Simeon Burmeister. Hij bereidde me voor en vertelde dat ze in de verhoren cynisch en grimmig zouden gaan worden. En als dat niet zou werken, lief en aardig. Alles om maar een bekentenis van mijn kant af te dwingen en tot een veroordeling te komen. Want het is *big business*. Politie, zo vertelde Burmeister me, is ook maar een bedrijf dat zaken op wil lossen en succes wil hebben. En dus wilden ze me breken. Nou, dat heb ik geweten. Ik had al een nacht niet geslapen, toen de verhoren begonnen. De dienstdoende agenten speelden erg op mijn gevoel in. Ze lachten cynisch om mijn verklaringen en deden schamper over de deskundigheid van Jeroen Ghuijs. Tegen de regels in probeerde mijn advocaat te interveniëren, omdat hij vond dat de agenten te ver gingen in hun verhoormethoden. Na die eerste sessie was het hem wel duidelijk dat ik daar niet op mijn plek was. Hij zei: 'Jij hoort hier niet. Ik haal je hier uit.'"

Hoe heb je je staande gehouden die eerste dagen?

"Ik heb veel gehuild, maar mezelf ook vermanend toegesproken: 'Robbert, raak niet in paniek. Want als je gaat gillen, stoppen ze je in de isoleercel. En dan ben je nog verder van huis.' Maar eerlijk is eerlijk: het was heel zwaar. Alle herinneringen uit mijn jeugd, toen ik een vreselijke tijd heb beleefd in de gruwelijke jeugdinrichting *De Hondsborg*, kwamen weer helemaal naar boven. En dezelfde overlevingsmechanismen traden in werking. De claustrofobie kwam terug, de smetvrees, het hyperventileren. Vier dagen lang kreeg ik geen hap door mijn keel en heb ik nauwelijks gedronken. Het moeilijkste van die eerste dag was misschien nog wel het moment dat mijn advocaat naar huis moest. Het voelde als een pijnlijk afscheid. Het is op dat moment je enige contactpersoon, je enige lijntje met de buitenwereld. Je voelt je moederziel alleen. Daarna heb ik drie uur moeten wachten op het vervoer naar de gevangenis aan de andere kant van Amsterdam. Ook

'Ik begrijp nu dat onschuldige mensen zomaar voor lange tijd achter de tralies kunnen verdwijnen'

zoets, altijd maar weer dat wachten. Uren voor het verhoor, uren erna. De normaalste zaak van de wereld blijktbaar. Maar goed, dan word je een busje ingeduwed en is het scheuren door de stad. Dat dat überhaupt mag met die snelheid. Je zit in een klein kooitje, de muziek staat keihard aan en je ziet op straat iedereen in vrijheid lopen en fietsen. De tranen liepen in straaltjes uit mijn ogen. Ik was gebroken, echt waar. Ik boog mijn hoofd en draaide mijn rug, zodat mensen me niet konden zien zitten als het busje bij de stoplichten stilstond. Ik heb heel Amsterdam gezien die dag, maar ik wilde het niet zien. En telkens spookte die vraag weer door mijn hoofd: waarom? Eenmaal bij de gevangenis aangekomen probeerde ik nog een bemoedigende blik van een bewaker op te vangen, maar je wordt als tuig behandeld. Benen wijd, gefouilleerd. Door het magneetpoortje, cel in. Groot blok beton waarop je geacht wordt de nacht door te brengen. Flinterdunne dekentjes en een van bruingele zweetkringen doorweekt kussentje om zelf op te maken. Dodelijk vermoeid en geen oog dichtdoen natuurlijk, omdat je allemaal onbekende geluiden hoort: jongens die in vreemde talen tegen elkaar praten, getrap tegen celdeuren, alarmbelletjes die afgaan. En ondertussen weet je, voel je: dit gaat nog wel even duren..."

Uiteindelijk heb je zelfs zes dagen gezeten en niet de in dit soort zaken meer gebruikelijke drie dagen. Hoe zat dat?

"Donderdag en vrijdag ben ik opnieuw verhoord. Die verhoren kregen een steeds grimmiger karakter, de vragen werden ook steeds intiëmer. Zo vroegen ze me bijvoorbeeld naar mijn seksleven, zaken die me totaal irrelevant leken. Maar goed, je werkt mee. Wilt de schijn niet tegen krijgen. Ondertussen werd het alsmaar duidelijker dat de politie in feite al een scenario klaar had liggen, waar in feite alleen mijn handtekening nog onder hoefde. Typisch geval van tunnelvisie en intuïteloos researchewerk. Ook viel het me op dat het ze aan kennis ontbrak. Zo beweerden ze bij hoog en laag dat een IP-adres niet gehackt kon worden, terwijl dat bij mij dus al meerdere jaren gebeurde en ik van deskundigen het tegendeel te horen had gekregen. Bij gebrek aan hard bewijs probeerden ze van alles om me uit de tent te lokken. Zo deden ze op een gegeven moment de suggestie dat ik aan een meervoudige persoonlijkheidsstoornis zou lijden. Dat een deel van mij, een deel waarvan ik me niet bewust ben, die haat en dreigmails heeft verstuurd. Op zich geen ridicule

‘De vuiligheid die uit mijn naam verzonden is, verdient niemand. Het is van het allerlaagste allooi. Zó gemeen en smerig’

gedachte, want er zijn mensen die onder invloed van deze aandoening dingen doen waar zij bij bewustzijn geen weet van hebben. Ware het niet, zo probeerde ik de politie aan het verstand te brengen, dat het in mijn geval dan om een multidimensionale meervoudige persoonlijkheidsstoornis zou moeten gaan. Waarbij bovendien op astraal telekinetisch niveau zaken in gang worden gezet. Ik stond immers voor zalen lezingen te geven terwijl de bedreigingen doodleuk doorgingen! Maar aan die argumentatie hadden ze gewoonweg geen boodschap. ‘Ja, ja, het zal wel je gehackte persoonlijkheid zijn geweest’, grapt ze. En dus werd op vrijdag mijn voorarrest toch verlengd om in het weekend door te kunnen verhoren of me met nieuw bewijs te confronteren.”

En kwamen ze ook met nieuw bewijs?

“Het was eerst meer van hetzelfde. Op maandag hadden we al niet meer op nieuwe verhoren gerekend, toen er toch opeens weer iemand voor mijn celdeur stond: ‘U gaat op transport!’ Hup, nogmaals het busje in, naar het politiebureau. Eenmaal in de verhoorkamer, uiteraard weer na de gebruikelijke uurtjes wachten, kon ik direct aan de triomfantelijke blikken van de agenten tegenover me zien dat het menens was. Er lag een pak papier op tafel. ‘Zo Robbert, lees dat maar eens hardop voor!’ Sinds tijden liep ik rond met de angst dat er ooit een in elkaar gedraaid transcript zou opduiken van een zogenaamd Skype-gesprek, waarin ik mensen de opdracht zou geven om anderen te bedreigen. En nu werd mijn grootste nachtmerrie bewaarheid. ‘Wees een vent en lees voor!’ De grond zakte onder mijn voeten weg. Wat moest ik hierop zeggen, behalve dan dat ik er niets vanaf wist? Dat ik dit gesprek nooit gevoerd had? Ze moesten lachen om mijn ontkenning. Ze gaven me nog één kans om schoon schip te maken en gooiden het toen over een andere boeg. De empathische. Ze vroegen me wat het met me gedaan had dat ik publiekelijk zo te kijk was gezet. Dat ik als paranormaal oplichter was gebrandmerkt, terwijl ik het toch goed bedoeld had? Ze zeiden het wel te kunnen begrijpen dat je als mens dan vanuit een diepe gekwetstheid tot bepaalde handelingen komt. Ik betrapte mezelf op een gegeven moment tijdens dat laatste verhoor op de gedachte: laat ik het maar toegeven. Totdat ik ineens wakker schrok en me met een schok realiseerde: maar wacht even, ik heb het NIET gedaan. Toen ze zich eindelijk bij mijn ontkenning neerlegden, waren ze zwaar

teleurgesteld. Ze voorzagen zware tijden voor me en waarschuwden me dat als er ook maar één mailtje verstuurd zou worden, ze mijn deur er weer ‘uit zouden komen rammen’. ‘En dan word je langer in hechtenis genomen!’, zo waarschuwden ze ten slotte.”

Op dinsdag, bijna een week na je arrestatie, kwam je vrij...

“Om vier uur die dag zou ik vrij komen. De uren kropen voorbij. Ik was doodsbang dat er op het laatste moment toch nog iets tussen zou komen, dat de officier mijn hechtenis tóch zou verlengen. Ik vroeg een bewaker of ik mijn advocaat mocht bellen, zodat hij mijn ouders kon inlichten. Zij moesten helemaal uit Brabant komen om me op te halen. Maar dat mocht niet, ik was tenslotte pas om vier uur vrij? Geen minuut eerder! Gelukkig kwamen er daarna een paar aardige jongens koffie aan mijn deur brengen, waarvan ik wel even mocht bellen. Ik belde mijn advocaat en hij bevestigde dat ik écht om vier uur vrij zou komen. Nog kon ik het niet geloven, maar toch heb ik maar mijn ouders gebeld. Toen om vier uur mijn celdeur openging, maakte mijn hart een vreugdesprongetje. Toen de bewaker me echter mededeelde dat hij slecht nieuws voor me had, klapte ik volledig in elkaar. ‘Grapje, je bent wel vrij’, voegde hij er snel met pretoogjes aan toe toen hij mijn ontzetting zag. Over foute grappen gesproken... De hereniging met mijn ouders was emotioneel heel intens. Zelfs in de auto op de terugweg maakte ik me druk dat ze me weer achterna kwamen. Of dat er thuis voor de deur van mijn ouders een politieauto zou staan. Bij mijn ouders heb ik eerst gedoucht. Ik stonk, droeg nog steeds dezelfde kleren als tijdens mijn arrestatie. Die eerste nacht in vrijheid heb ik slecht geslapen. Het waaide hard en telkens als de deur klepperde, zat ik rechtop in bed. Het zal toch niet...? De dagen erna lag mijn topprioriteit bij het offline halen van al mijn activiteiten. Nu kan de hacker mij niet meer raken. Eindelijk.”

En nu? Hoe gaat het nu verder met deze zaak?

“Af en toe ben ik nog bang dat ze ineens voor mijn deur staan. Maar mijn advocaat verzekert me dat zoiets niet gaat gebeuren. Twee keer opgepakt worden voor hetzelfde delict is juridisch gezien niet mogelijk. Hij vraagt zich af of er überhaupt genoeg bewijslast is om het tot een rechtszaak te laten komen. Mocht dat wel het geval zijn, dan verwacht hij vrijspraak. In het meest onwaarschijnlijke geval van een veroordeling, een juridische blunder dus, acht hij gevangenisstraf zo goed als uitgesloten. Maar zeker weten doe je het nooit natuurlijk. Mijn vertrouwen in

het Nederlandse rechtssysteem ben ik sowieso volledig kwijt. Ik begrijp nu dat onschuldige mensen zomaar voor lange tijd achter de tralies kunnen verdwijnen. Ook in Nederland! Overigens heb ik de recherche gesmeekt er bij het Openbaar Ministerie op toe te zien dat mijn arrestatie buiten de pers gehouden zou worden. Ik had in het verleden immers al zo veel reputatieschade geleden. Ze hebben mij dat toen plechtig beloofd. Maar binnen een paar dagen na mijn vrijlating was mijn arrestatie landelijk nieuws. Dat de mensen die te goeder trouw zijn daardoor in verwarring achterblijven, interesseert ze blijkbaar geen hol. Sensatiezucht is alles wat telt.”

Ik heb begrepen dat er één stukje ‘bewijs’ in omloop is waar jij je zorgen om maakt. Wat wil je daarover kwijt?

“Tja, een vervelende affaire. Het gaat om een geluidsfragment van een gesprek tussen Stan en mij dat opgenomen kon worden, omdat ik de verbinding van een Skype-gesprek tussen mij en iemand anders per ongeluk open liet staan. Die derde persoon heeft het desbetreffende fragment vervolgens doorgespeeld aan lokale media. Op het fragment is te horen dat ik behoorlijk hard en op een onfatsoenlijke manier uithaalt naar een van mijn grootste criticasters. Dat stelt mij natuurlijk in een kwaad daglicht. Aan de andere kant: iedereen maakt weleens foute grappen. Bovendien hebben Stan en ik het in datzelfde gesprek over de hacker, iets wat ons als daders dus eigenlijk uit zou moeten sluiten.”

Wat zijn jouw ideeën aangaande de identiteit en de motieven van de hacker die jouw leven en dat van anderen de afgelopen jaren zuur heeft gemaakt?

“Ideeën genoeg. Eén probleem: ik kan ze niet hard maken. En dus kan ik beter mijn mond houden.”

En hoe gaat het nu verder met Robbert? Je hebt heel wat optaters te verduren gehad. Het ‘genverbran-

Reacties lees
en geef je op
www.paravisie.nl

der debacle’, alle ophef om vermeende trucage van je paranormale foto’s en de graancirkels en nu dit weer. Zien we je nog terug?

“Toen ik in de gevangenis zat, heb ik echt wel even gedacht: ik stop met alles. Maar mijn werk heeft zo’n omvang en de boodschap die ik verspreid is zo belangrijk, dat het bijna misdadig zou zijn om me vanaf nu stil te houden. Jomanda hebben ze helemaal gesloopt, dat zal mij niet gebeuren. Ik kom dus terug, hoe dan ook. Maar ik ga het wel anders doen. Voorzichtiger, meer gedoceerd en weloverwogen. Wat doe ik wel, wat doe ik niet? Wat breng ik wel naar buiten en wat niet? Minder foto’s misschien, meer nadruk op de boodschap. En op het geven van liefde, liefde en nog eens liefde. En natuurlijk geen site, facebook en mailbox meer in eigen beheer. Want dat internet, dat is een open riool waar levensgevaarlijke dingen gebeuren. Nogmaals: voor de ontvangers van alle gorigheid en misdadigheid is deze episode absoluut het ergst geweest.”

Heb je nog een boodschap voor de mensen die al die tijd in jou zijn blijven geloven?

“Ik wil iedereen vanuit de grond van mijn hart bedanken voor alle gegeven liefde en steun. Het is fantastisch dat men in zulke moeilijke tijden bereid is om naar zijn of haar eigen hart te blijven luisteren. Dat men de leugens en de roddels laat voor wat ze zijn. Dat getuigt van ware spiritualiteit. Het ontroert me. Tegen deze mensen in het bijzonder wil ik zeggen: *I’ll be back!*” ■

